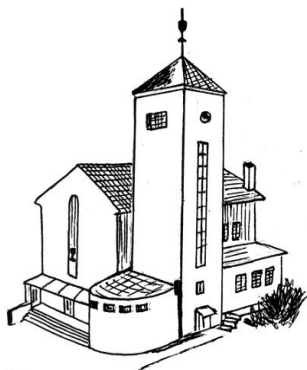

Podzimní Sborové listy 2019

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Boží víra

Nedávno jsem při přepínání různých televizních kanálů náhodou narazil na jeden, kde právě běželo jakési další filmové zpracování slavného románu Hrabě Monte Christo. A zrovna ve chvíli, kdy abbé Faria připravuje budoucího hraběte na riskantní útěk z vězení a slibuje mu Boží pomoc. Ten ale opáčí: „Já ale v boha nevěřím“. Na to abbé naléhavě: „Na tom nezáleží! Podstatné je, že on věří v tebe“.

Kdo tohle vymyslel? Není to absurdní? Bůh přeci nevěří, Bůh ví! Za tím je ale běžná představa, že vědět je víc než věřit. Nikoho až tak nezajímá, co kdo věří, ale co ví. Jenomže to platí vždy jen o tom, co se stalo, popř. se ještě stále děje. Jakmile ale mluvíme o tom, co se teprve má stát, říkáme, že tomu věříme.

Tak i ve vztahu k Bohu. Je úplně jedno, že někdo věří, že Bůh je. Důležité je, jestli mu důvěřuje a spoléhá na něj. V tom případě je věřit jistější než vědět, neboť vědění je vždy nejisté. Kolikrát jsme už v našich vlastních životech byli přesvědčeni, že něco víme, ale po nějakém čase se ukázalo, že to bylo jinak. To je stará křesťanská (původně starozákonní) moudrost.

Že by ale Bůh věřil v člověka? To se nám zdá absurdní. Leč podívejme se na to z hlediska první knihy Mojžíšovy. Bůh stvořil člověka k obrazu

svému a pověřil jej, aby panoval nad vším živým na zemi. Jakou to obrovskou důvěru měl v člověka, když mu svěřil takovou pravomoc! A i když kus dál čteme, že litoval, že stvořil člověka, neboť „každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“ a chtěl ho zničit potopou, přece svůj úmysl nedokončil. Vypadá to, jakoby Bůh své skryté záměry stále spojoval s člověkem a nikoli třeba s delfíny - a to přesto, že potomci Noemovi nebyli o nic lepší než ti co při potopě zahynuli. Nezdá se vám, že Bůh věří v člověka až příliš?

Dobrá, řeknete, připusťme, že i Bůh věří v člověka, ale jeho víra musí být jiná než naše víra v něho. To jistě je. Jak tedy vypadá jeho víra? Možná nám to říká Ježíš v podobenství o rozsévači. Ten v příhodný čas vyjde na pole a po starém způsobu rozhazuje semeno kolem sebe a třebaže ví, že většina přijde nazmar, pevně věří, že alespoň některé semeno padne na úrodnou zem a vydá bohatou úrodu.

Nebojte se, nechci vám vyprávět podobenství, které všichni znáte a které je spíše o různých lidských charakterech a jejich víře. Chci si z něho vzít jen to, co nepřímou sděluje něco o povaze Boží víry:

Rosévači nejde o to, aby byl oslavován nebo aby bylo oslavováno jeho semeno. Jde mu o úrodu – jeho cílem je, aby sklídl násobně víc, než zasel. Rosévač má dobré semeno. To je důležité, bez něj by nebyl rozsévač, ale samotné semeno není důvod k oslavě, vždyť není-li zaseto, je to jen mrtvá zásoba. Rosévač ví, že potřebuje úrodnou zem, bez ní se neobejde. Ale proč by měl oslavovat zem, která sama bez semene zůstane ladem. Teprve souběh dobrého semene a dobré země je předpoklad dobré žně. To je ale šťastná náhoda! Ale ten rozsévač s ní najisto počítá. To je jeho víra.

Na jednom místě říká Ježíš svým učedníkům: „mějte víru Boží!“ (Mk11,22). Již odedávna s tím měli teologové problém: není to chyba opisovačů? Nemá tam být „mějte víru v Boha? Ale v nejstarších rukopisech je opravdu „víra Boží“ (pistis Theu). Tak později i v latinské Vulgátě čteme: habete fidem Dei. Ať tak či tak, nakonec se teologové shodli, že vírou Boží je vlastně míněna víra v Boha. A bylo! Tak například Kralická bible má víru Boží, ale Nový ekumenický překlad má víru v Boha. Snad bratří chtěli, aby nás to nemátlo.

Mám za to, že tím zasypali jeden z pramenků poznání nebo alespoň tušení o Ježíšově zvláštním pojetí víry, které je tak centrální pro jeho učení a život.

Jan Kozlík

Mládežníci diskutovali nad filmy a hráli hry

V pátek 5. dubna 2019 se ve Mšeně setkala mládež poděbradského seniorátu. Setkání bylo na celý víkend a začalo krátkými seznamovacími hrami. Následně proběhla společná večeře. Páteční večer byl zakončen dokumentem s názvem Hranice práce od novinářky Saši Uhlové. Další večerní program se odehrával ve formě volné zábavy a někteří se vydali i na krátkou procházku.

Druhý den nemohl začít jinak, než výbornou snídaní, na které se podíleli členové sboru, kteří nám připravili mnoho buchet, vánoček a domácích chlebů. Dalším bodem programu byla dopolední přednáška Lukáše Pešouta z Lysé nad Labem na téma Genderové vyváženosti a kauzy #metoo. Tuto problematiku nejvíce vysvětloval na filmovém průmyslu, kde tento problém ukazoval na jednotlivých scénách z různých filmů. Celá přednáška byla velmi interaktivní a přicházelo nemálo věcných dotazů z publika. Přednáška utekla velmi rychle a všichni jsme si odnesli mnoho informací a získali jsme nový pohled na tuto kauzu.

Po ní jsme se uchýlili k obědu, který nám připravili již vysloužilí mládežníci. Po obědě nastala menší změna plánu. Místo hry se scénkami jsme se raději uchýlili ke sportovním aktivitám ve formě fotbalu a také ke klidnému relaxování a popíjení kávy. Poté jsme si zahráli již plánovanou aktivitu se scénkami. Byli jsme rozděleni do čtyř skupin. Dvě z nich dostaly krátké scénky ze dvou různých filmů a zbylým dvěma byly tyto scénky pouze popsány. Úkolem bylo tyto scénky co nejlépe napodobit a zahrát je. Výsledkem byla čtyři krátká a velmi vtipná vystoupení.

Po vystoupeních již byla večeře, při které jsme stále čerpali z velké pohostinnosti členů sboru ve Mšeně. Následoval velmi zajímavý bod programu a to samotné povídání autorky dokumentu Hranice práce Saši Uhlové. V tomto povídání Saša rozebírala svůj dokument a co jí k tomu vedlo. Nakonec proběhla velmi příjemná diskuse na téma pracovní poměry. Oficiální program jarních seniorátních dní byl zakončen hraním různých her, jak venkovních tak i deskových. To, že oficiální program skončil, neznamenal, že šli všichni spát. Zábava pokračovala do ranních hodin.

V neděli ráno jsme se všichni opět nasnídali a uklidili po sobě faru. Následovaly bohoslužby vedené farářem Michalem Šimkem, ke kterým jsme se přidali společnou přímolvou modlitbou a čtením z Bible.

Po celý víkend nám přálo krásné jarní počasí a ze strany účastníků se akce velmi povedla.

Štěpán Zajíček

Výstava o Přemyslu Pittrovi zahájena

Výstava „**Příběhy bezvýhradné lidskosti - Přemysl Pitter, výjimečná postava v dějinách 20. století**“ byla zahájena v přízemí mšenské radnice v pátek 7. června. Na deseti roll upech si návštěvníci mohou prohlédnout fotografie a přečíst texty o člověku, který působil jako sociální pracovník, pedagog a kazatel mezi dětmi i dospělými z chudších rodin zejména v Praze na Žižkově za 1. republiky a za války. S rizikem ohrožení života pomáhal i židovským dětem. Po Únoru 1948 byl Přemysl Pitter nucen emigrovat na Západ, hrozilo mu uvěznění. Působil následně v uprchlickém táboře Valka u Norimberka a také se podílel na vysílání rádia Svobodná Evropa. Nakonec přesídlil do Švýcarska, kde v roce 1976 zemřel.

Mezi těmi, které ovlivnil, byla i Olga Šplíchalová - Havlová – pozdější manželka prezidenta Václava Havla. Za svoji činnost byl oceněn státem Izrael, Spolkovou republikou Německo a po listopadu 1989 i v Československu.

Text k výstavě, která již několik let putuje po České republice, sestavila Lenka Lajsková, odborná pracovnice Národního pedagogického muzea J. A. Komenského v Praze. Sama Mšeno navštívila ve středu 12. června. Nejdříve v ZŠ Mšeno žákům vyšších ročníků vyprávěla o životě Přemysla Pittra a jeho životní družky Olgy Fierzové. Po besedě se byla podívat na výstavu na mšenskou radnici.

Výstavu, která potrvá až do poloviny srpna, mohou zájemci navštívit každý den od pondělí do neděle od 8 do 16.30 hod.

Michal Šimek (vyšlo v měsíčníku Mšensko č. 7 /2019)

Noc kostelů ve Mšeně – dva pohledy

Noc kostelů ve Mšeně přilákala do areálu místního evangelického sboru na 110 lidí. Ti zcela určitě nelitovali. Kromě možnosti výstupu na věž a prohlídky kostela si návštěvníci mohli na farní zahradě upéci špekáčky a zapít je točeným pivem či rozlévanou malinovkou. O tuto část programu včetně nočního nasvícení kostela se postarali manželé Drahomíra a Michal Vidnerovi.

Zájemci o cestování měli jedinečnou možnost se prostřednictvím promítání obrázků podívat na nejzajímavější místa v Itálii. Provedl je po nich se zasvěceným komentářem mšenský cestovatel Zdeněk Bergl.

V podvečer potom vystoupil hudební soubor Camerata Brunensis specializující se na dobovou interpretaci barokní hudby. Byla to bezesporu hudební lahůdka. Kolem 40 posluchačů odměňovalo výkony muzikantů potleskem. Čtveřice mladých hudebníků z Prahy Veronika Vojířová (soprán), Marek Columby (cink), Jakub Michl (viola da gamba) a Jan Hajič (cembalo) hráli přirozeně a neokázale.

Noc kostelů, nad kterou převzal záštitu mšenský starosta Martin Mach, byla večer zakončena modlitebním ztišením. Účastníci zazpívali písně, meditovali nad biblickým textem a pomodlili se za Mšeno a jeho okolí.

Michal Šimek (vyšlo v měsíčníku Mšensko č. 6/ 2019)

Rodinné centrum Mšeno bylo i letos přizváno panem Šimkem k účasti na programu celostátní akce Noc kostelů. Jsme velmi rády, že jsme opět mohly přispět, naše happeningové odpoledne se totiž pomalu stává tradicí, kterou si na farní zahradě evangelického kostela ve Mšeně náramně užíváme. Rok od roku se k nám připojuje více hostů a nejsou to jen maminky s dětmi.

Noc kostelů se letos opravdu vydařila - za slunečného počasí i díky domácímu občerstvení zavládla příjemná atmosféra. Děti se na závěr odpoledne postaraly o pohádku, která byla i pro ně překvapením. Vytvořily si masky zvířátek a publiku předvedly známý příběh Boudo, budko...a to překvapení? Do poslední chvíle netušily, že roli medvěda skvěle zahraje sám náš hostitel. K loučení dlouho po 17 hodině všichni připojili: Tak zase za rok! Tím ještě jednou děkujeme za krásné odpoledne.

E.Kratochvílová - Rodinné centrum Mšeno (Mšensko č. 6/2019)

Bohoslužby ve skalách připomněly pád komunistických režimů před 30 lety

Mšeno – Bohoslužeb ve skalách, které se uskutečnily již po šesté na Vyhlídkách u Romanova, se zúčastnilo kolem 80 návštěvníků včetně několika dětí. Šlo o rekordní počet od roku 2014, kdy se poprvé tyto bohoslužby uskutečnily.

V sobotu 6. července si jejich účastníci připomněli pád komunistických režimů ve střední a východní Evropě před 30 lety. Podobně jako v minulých dvou letech přijeli i hosté z Německa, konkrétně členové evangelického luterského sboru Gruna – Seidnitz z Drážďan.

Farář tohoto sboru – Michael Führer připomněl starobylý biblický příběh o pádu zdi Jericha, které po šest dní Izraelci v tichu obcházeli vedeni kněžími s pozouny. Sedmý den kněží začali hrát na pozouny a lidé začali křičet a zdi padly, díky pozounům a víře. V návaznosti na tento příběh kazatel připomněl, že zdi padly i v roce 1989, když lidé vyšli z kostelů z mírových modliteb. *“Ta malá světla měla víc síly než 2,7 milionů vojáků, umístěných tehdy v Německu,”* připomněl.

Mšenský evangelický farář Michal Šimek ve své řeči poukázal na to, že právě víra a pravda byly hodnoty, kterých se představitelé komunistických režimů báli. Ukázalo se totiž, že to byla mocná zbraň v rukou zdánlivě bezbranných lidí - Jan Palach, který se upálil v Praze v lednu 1969 na protest proti postupující normalizaci, papež Jan Pavel II., Václav Havel, řada evangelických farářů v bývalé NDR, polští disidenti a další. *„Ne všude byl zápas o reformu komunistického režimu před třiceti lety pokojný. V červnu 1989 zahynulo na náměstí Tchien-an-men v Pekingu až několik tisíc lidí. Věřím, že žádná oběť boje o lepší příští v průběhu mnoha desetiletí 20. století nebyla marná“*, zdůraznil.

Společný zpěv doprovázeli pozouněři z Drážďan. Po skončení bohoslužeb se konal piknik, kde si účastníci sdělovali své dojmy a přátelsky se pozdravili.

-sim- (vyšlo v měsíčníku Mšensko č. 8 /2019)

Kázání M. Führera i řeč M. Šimka přetiskujeme česky a německy na následujících stranách.

Mauern überwinden - Predigt¹ zum Mauerfall vor 30 Jahren

Překonávat zdi – kázání k pádu Berlínské zdi před 30 lety

Kennt Ihr die alte Geschichte von Jericho, dessen Mauern zusammenfielen? - Diese uralte Stadt in Israel, heute palästinensisch verwaltet, ist dadurch weltbekannt geworden. JERICHO.

Znáte starobylý příběh Jericha, jehož zdi se zhroutily? - Toto velmi staré město v Izraeli, nyní spravované Palestinci, se díky tomu stalo světově proslulým. JERICHO.

„Es soll Dir niemand widerstehen,“² versprach Gott seinem Volk. Er selbst hat das ummauerte Jericho in seines Volkes Hand gegeben.

Was praktisch folgte, war nicht mehr und nicht weniger als eine symbolische Inszenierung:

Sechsmal ein Schweigemarsch um die Mauer. Mittendrin sieben heilige Männer mit sieben schweigenden Posaunen und der Bundeslade, hinterdrein die Menschenmenge.

Und am siebten, heiligen Tag Gottes, da schrieten Menschen und Posaunen laut auf: Die Mauer fiel und die Menschen stiegen hinüber.

Nikdo ti nebude odporovat, slíbil Bůh svému lidu. On sám vložil obezděné Jericho do ruky tohoto lidu.

Co ve skutečnosti následovalo, nebylo nic jiného než symbolická scéna. Šestkrát tichý pochod kolem zdi. Uprostřed sedm svatých mužů se sedmi mlčícími pozouny a truhlou smlouvy, následování davem lidí.

A v sedmý, svatý den Boží najednou lidé začali řvát a hlasitě zazněly pozouny: zeď padla a lidé ji překročili.

Was für eine Geschichte. „Durch den Glauben fielen die Mauern.“ deutete schon der Hebräerbrief³. Das ist die Symbolkraft der Posaunen.

Das ist die Kraft der Sage, die Wahrheit über aller geschichtlichen Wirklichkeit:

¹ In Anspielung auf Josua 6, v odkazu na Jozue 6

² Josua 1, 5, Jozue 1,5

³ Hebräer 11, 30, Židům 11,30

Gott kann Mauern überwinden. Und was für eine Kraft steckt in Menschen, die diesen Gott in ihrer Mitte wissen...

Jaký podivuhodný příběh. „Díky víře padly zdi.“, říkal už dopis Židům.

To je symbolická síla pozounů.

To je síla legendy, pravda nade vši dějinnou skutečností: *Bůh může překonat zdi. A jaká moc je v lidech, kteří tohoto Boha znají...*

Mauern fallen: durch Posaunen und Glauben. - So war das damals in Jericho.

Mauern fallen: durch Kerzen und Gebete. (Ja, auch die Kerzen haben Symbolkraft.) – Das war 1989 von uns zu erleben.

Aus den Friedensgebeten der 1980er Jahre, aus den Kirchen wurden Kerzen herausgetragen - vor 30 Jahren.

Und die kleinen Lichter hatten mehr Kraft als 2,7 Millionen Soldaten, die damals in Deutschland stationiert waren.

Die Mauern fielen, Staatswesen implodierten, ohne einen einzigen Schuss! – Das kann ich als Deutscher heute dankbar so sagen. Dass die Revolution 1989, der Mauerfall vor genau 30 Jahren, friedlich war, feiern wir auch in diesem Gottesdienst.

Zdi padají: díky pozounům a víře. – Tak to bylo tehdy v Jerichu.

Zdi padají: díky svíčkám a modlitbám. (Ano, svíčky mají take symbolickou sílu.) – To jsme zažili v roce 1989. Se svíčkami vyšli lidé z mírových modliteb a kostelů v 1980-ých letech – před 30 lety. A ta malá světla měla víc síly než 2,7 Milionů vojáků, umístěných tehdy v Německu.

Zdi padly, státní útvary se zhroutily, bez jediného výstřelu! – Tak to mohu jako Němec dnes s vděčností říci. I to, že byly revoluce v roce 1989 a pád zdi přesně před 30 lety poklidné, slavíme v této bohoslužbě.

Mauerfall mit Kerzen: Wie es wirklich war? - Das kann man heute noch nicht *allgemeingültig* aussagen. Ich weiß nur, was ich mit der Mauer erlebt habe. *Als Zeitgenosse*.

Wie war das in Deutschland?

1. Als Kind: Ich kam 1958 zur Welt. Meine Mutter stammte aus dem Norden von Westdeutschland, war nach der Heirat nach Sachsen

gekommen. Dort gründeten meine Eltern eine Familie. In Ostdeutschland, in Sachsen, wurde mein Vater als Pfarrer gebraucht.

Meine Mutter durfte ihre Familie jahrzehntelang nicht besuchen. Zwischen Ost- und Westdeutschland gab es eine dichte Grenze, eine Mauer. Meine Mutter hat gelitten unter der Eingrenzung.

Und wir kannten schon als Kinder das Leiden unter der Trennung und das Fehlen von Freiheit. Uns war bewusst: Wir lebten in engen Grenzen.

.....
Pád zdi se svíčkami. Jak to bylo ve skutečnosti? To se dnes ještě nedá všeobecně určit. Já sám vím jen to, co jsem se zdi zažil. Jako pamětník.

Jak to bylo v Německu?

1. Jako dítě: Narodil jsem se v roce 1958. Moje matka pocházela ze severního Německa, po sňatku přišla do Saska. Tam rodiče založili rodinu. Ve východním Německu, v Sasku, byl můj otec potřebný jako pastor.

Moje matka nemohla po desetiletí navštěvovat svou rodinu. Mezi východním a západním Německem byla neprodyšná hranice, zeď. Moje matka tím ohraničením trpěla. A my jsme už jako děti znali utrpení z odloučení a absenci svobody. Věděli jsme, co je to být omezeni hranicemi.

2. Als Zehnjähriger, 1968: Wir lebten damals im Erzgebirge. Wir Schulkinder mussten uns manchmal an die Straße stellen und den sowjetischen Soldaten zuwinken, den Soldaten, die in die damalige CSSR einmarschierten.

Wir erlebten als Kinder: Wenn Menschen im Sozialismus gegen die Machthaber aufbegehrten, dann wurden sie als Feinde angesehen. Und gegen Feinde traten sie dann auf: die Polizisten oder die Soldaten.

Uns war bewusst: Wir lebten in engen Grenzen.

.....
2. Jako desetiletý, 1968: Žili jsme tehdy v Krušných horách. My školáci jsme se párkrát museli postavit na ulici a mávat sovětským vojákům. Těm vojákům, kteří jeli do tehdejšího Československa.

Jako děti jsme zažily, že pokud se lidé v socialismu vzbouřili proti mocným, ti na ně nahlíželi jako na nepřátele. A proti nepřátelům pak zakročili: buď policisté nebo vojáci. Bylo nám jasné, že jsme byli omezeni hranicemi.

3. Mit ungefähr 25 Jahren, ca. Mitte der 80er Jahre: Uns besuchten in Leipzig öfter junge Leute aus Westdeutschland. Wir redeten viel miteinander. Und wir sangen neue Lieder wie: „*Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer...*“

Wir sangen von unserer Sehnsucht, frei leben zu wollen, ohne enge Grenzen. Im Lied hieß es dazu:

*Wir wollen Freiheit, um uns selbst zu finden,
Freiheit, aus der man etwas machen kann,
Freiheit, die auch noch offen ist für Träume,
wo Baum und Blume Wurzeln schlagen kann.*

Doch die nächste Strophe sagte:

*Und dennoch sind da Mauern zwischen Menschen,
und nur durch Gitter sehen wir uns an.
Unser versklavtes Ich ist ein Gefängnis
und ist gebaut aus Steinen unsrer Angst.*

Wenn die Jugendgruppe aus Westdeutschland wieder von Leipzig nach Hause reiste, waren die jungen Leute sehr froh, uns zu kennen. Und sie waren auch froh, nicht bei uns im Osten leben zu müssen. (Das zeigten sie uns aber nicht offen.)

Uns war bewusst: Wir lebten in engen Grenzen.

.....
3. Když mi bylo asi 25 let, přibližně uprostřed 80.let: Vícekrát nás v Lipsku navštívili lidé ze Západního Německa. Hodně jsme společně mluvili. A zpívali jsme nové písně jako: „*Pane. Tvá láska je jako tráva a břeh.*“

Zpívali jsme z touhy žít svobodně, neomezeni hranicemi. Píseň o tom říkala: „*Chceme svobodu, abychom našli sami sebe, svobodu, ze které se dá něco udělat, svobodu otevřenou pro sny, kde může strom a květina zapustit kořeny.*“

Ovšem další sloka říkala: „*A přesto jsou mezi lidmi zdi, a díváme se na sebe jen skrze mříže. Naše zotročené já je naším vězením a je vystavěno z kamenů našeho strachu.*“

Když mládežníci ze západního Německa odjížděli zpět domů, byli velmi rádi, že nás poznali. A byli také velmi rádi, že nemusejí žít u nás na Východě. (To nám ovšem neřekli otevřeně.)

Věděli jsme, že žijeme omezeni hranicemi.

4. 1987: „Mister Gorbatschov, open this gate, tear down this wall!“ – rief der US-Präsident Ronald Reagan bei der 750. Jahrestagfeier in Berlin – und der Eiserne Vorhang zerriss und die Mauern in Europa stürzten zwei Jahre später zusammen.

Uns war bewusst: Wir lebten in engen Grenzen. Doch Hoffnung keimte auf...

4. 1987: „Pane Gorbačove, otevřete tuto bránu, strhněte tuto zeď!“ křičel americký prezident Ronald Reagan při oslavě 750. výročí v Berlíně a železná opona se rozpadla a zdi v Evropě se o dva roky později zhroutily.

Věděli jsme, že žijeme omezeni hranicemi. Ale naděje začala klíčit...

Vaclav Havel drückte es so aus: „*Hoffnung ist nicht die Überzeugung, dass etwas gut ausgeht, sondern die Gewissheit, dass etwas Sinn hat, egal, wie es ausgeht.*“

1989: Der „Sozialismus“ war am Ende, weil mutige und hoffnungsvolle Menschen aufbegehrten... Uns war bewusst: Wir lebten in engen Grenzen. Aber Gott schenkte uns nun eine besondere Freiheit. Die Mauern fielen.

Wir erfuhren ganz persönlich und konkret: ***Gott kann Mauern überwinden. Und was für eine Kraft steckt in Menschen, die diesen Gott in ihrer Mitte wissen...***

Zur biblischen Jericho-Erfahrung kamen unsere eigenen Erfahrungen vom Mauerfall.

Václav Havel to vyjádřil takto: „*Naděje není přesvědčení, že se něco děje dobře, ale jistota, že něco dává smysl, bez ohledu na to, jak to skončí.*“

1989: "Socialismus" skončil, protože odvážní a nadějní lidé se vzbouřili ... Věděli jsme, že žijeme omezeni hranicemi. Bůh nám však dal zvláštní svobodu. Zdi padaly.

Zakusili jsme každý sám a konkrétně: ***Bůh může překonat zdi. A jaká ohromná síla je v lidech, kteří mají Boha ve svém středu...***

K biblické zkušenosti Jericha se připojily naše vlastní zkušenosti s pádem zdi.

Was folgt für uns daraus? Was ist wichtig zu tun für Menschen, denen Freiheit geschenkt wurde?

* Wir sollten uns gegenseitig unsere guten Erfahrungen erzählen.

* Wir sollten möglichst oft Menschen treffen, die hinter den ehemaligen Grenzen leben.

* Wir sollten reisen und bislang Fremde näher kennenlernen, gern auch Afrikaner.

Co z toho pro nás vyplývá? Co by měli dělat lidé, kterým byla darována svoboda?

+ Měli bychom si navzájem vyprávět o našich dobrých zkušenostech.

+ Měli bychom se co nejčastěji setkávat s lidmi, kteří žijí za bývalými hranicemi.

+ Měli bychom cestovat a blíž poznávat lidi v cizině, také Afričany.

Warum reisen? Wofür Partnerschaften? Genau dafür.

Dass die Mauern fallen, auch Mauern der europäischen Arroganz und der Abgrenzung gegenüber den anderen, von denen wir uns (oder unseren Wohlstand) oft bedroht fühlen. Oder die wir bemitleiden, fälschlicherweise.

Kennenlernen, miteinander lernen, was Gottes Wille und seine Liebe ist. - Da bröckelt mindestens der Putz überflüssiger Mauern.

Nach dem Mauerfall vor 30 Jahren können wir Botschafter der Liebe sein und Botschafter für die Freiheit, die Gott schenken kann und will.

Proč cestovat? K čemu mít partnerské kontakty? Přesně právě pro to.

Že padají zdi, také zdi evropské arogance a vymezování vůči druhým, kterými se my (nebo náš blahobyť) často cítíme ohroženi. Nebo které falešně litujeme, místo abychom jim pomohli.

Poznejte se navzájem, učte se společně, co je Boží vůle a jeho láska. – Snad se začne drolit alespoň omítka zbytečných zdí.

Po pádu Berlínské zdi můžeme být zvěstovateli lásky, zvěstovateli svobody, kterou Bůh může a chce darovat.

Ein Spiritual sagt:

“*Joshua fit the battle of Jericho, Jericho, Jericho, Joshua fit the battle of Jericho, and the walls came tumbling down.*”

Das ist die Kraft der Sage, die Wahrheit über aller geschichtlichen Wirklichkeit: ***Gott kann Mauern überwinden. Und was für eine Kraft steckt in Menschen, die diesen Gott in ihrer Mitte wissen...***

Jeden spirituál říká:

„Jozue ten porazil Jericho, Jericho, Jericho, Jozue ten porazil Jericho, dolů hradby padají.“

To je síla legendy, pravda o vši historické skutečnosti: ***Bůh může překonat zdi. A jaká moc je v lidech, kteří mají tohoto Boha ve svém středu...***

Amen

Michael Führer, Mšeno 6.7.2019

Pád železné opony a zboření berlínské zdi před 30 lety – dar z nebes, putování k nové naději

Vážení přítomní, dnes jsme se sešli, abychom si připomněli pád železné opony a zhroutil berlínské zdi v roce 1989. Skončila éra, která byla nastartována v zákopech 1. světové války. Na hranicích se přestalo střílet po lidech toužících žít a svobodně se pohybovat po světě. Mohly se spojit po desetiletí rozdělené rodiny.

Můžeme to chápat jako důsledek nějakého přirozeného společenského a politického vývoje, kdy se zhroutil komunistický režim v Sovětském svazu. Ale můžeme to vyjádřit také tak, že jsme byli obdarováni shůry. Biblicky řečeno - Hospodin vysílal své proroky a posly a jejich slovo Pravdy a Lásky mělo svoji sílu navzdory vnějším porážkám. A den Hospodinův nakonec přišel.

Cesta několika desetiletí k novým začátkům a k nové naději se neobešla bez obětí. Řada lidí skončila na popravišti nebo v kriminále. Jiní byli společensky diskriminováni. Byla to cesta plná obětí a sebezapření. Cesta plná zklamání a zrady. Ale také cesta, na které se vytvářely pevné přátelské vztahy.

Naděje a euforie po skončení druhé světové války byly vystřídány železnou oponou. Ta jako plot z ostatního drátu nabitý elektrickým proudem ne náhodou připomínala nacistické koncentráky a

komunistické gulagy. Úsilí o izolaci bylo korunováno stavbou berlínské zdi v srpnu 1961.

V době sovětské okupace Československa v srpnu 1968 mi bylo sedm let. I tak jsem vnímal, co se odehrávalo. A jaké důsledky to mělo. Vděčně v této chvíli připomínám lidi, kteří se nepřizpůsobili a zápasili o důstojnější život nás všech. U nás v Československu i za jeho hranicemi. Lidé věřící v Pána Boha i lidé nevěřící.

Sám jsem některé poznal osobně a jsem za to vděčný. Evangelického faráře Jaroslava Pfanna ve Sněžném ve Žďárských vrších na pomezí Moravy a Čech. K němu jsem chodil na sdružení mládeže. V okolí našeho bydliště působilo několik evangelických farářů, kteří podepsali Chartu 77. Ve své angažovanosti vycházeli z hluboké víry. Chartu podepsal i člen místního mšenského evangelického sboru Jan Kozlík.

A právě víra a pravda byly hodnoty, kterých se představitelé komunistických režimů báli. Ukázalo se totiž, že to byla mocná zbraň v rukou zdánlivě bezbranných lidí - Jan Palach, který se upálil v Praze v lednu 1969 na protest proti postupující normalizaci, papež Jan Pavel II., Václav Havel, řada evangelických farářů v bývalé NDR, polští disidenti a další.

Izolace mezi Východem a Západem nebyla absolutní. Zasloužila se o to vedle médií, která vysílala za železnou oponu, ale také různá osobní setkání lidí z obou stran. Vděčně vzpomínám na setkání mládeže z různých států Evropy, která pořádala luterská evangelická církev v Rostocku v 80. letech minulého století. Účastnili jsme se jich s mojí manželkou. Jedním z organizátorů byl farář pro mládež a pozdější německý prezident Jochen Gauck.

S manželkou jsme byli shodou okolností v Rostocku na návštěvě u přátel v polovině října 1989. Pokojný převrat, který vzešel z mírových pobožností v Lipsku, byl od 9. října v plném proudu. V této souvislosti zde musím připomenout dva faráře ze sboru v Nikolaikirche v Lipsku - Christiana Führera a tehdejšího superintendenta Fridricha Magiria. Berlínská zeď padla 9. listopadu. Za týden – v pátek 17. listopadu přišel zlom i Praze a postupně v celém Československu.

Ne všude byl zápas o reformu komunistického režimu před třiceti lety pokojný. V červnu 1989 zahynulo na náměstí Tchien-an-men

v Pekingu až několik tisíc lidí. Věřím, že žádná oběť boje o lepší příští v průběhu mnoha desetiletí 20. století nebyla marná. Vedou mě k tomu slova z 27. kapitoly Matoušova evangelia následující hned po Ježíšově mučednické smrti: „A hle, chrámová opona se roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály pukaly, hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; vyšli z hrobů a po jeho vzkříšení vstoupili do svatého města a mnohým se zjevili.“ Amen

Michal Šimek

Der Fall des Eisernen Vorhangs und der Abriss der Berliner Mauer vor 30 Jahren – Gabe des Himmels – ein Weg zu neuer Hoffnung

Sehr geehrte Gäste,
heute haben wir uns getroffen, um an den Fall des Eisernen Vorhangs und den Fall der Berliner Mauer im Jahr 1989 zu erinnern. Die Ära, die im Ersten Weltkrieg begann, zu diesem Jahr endete. An der Grenze Arden nicht mehr die Menschen geschossen, die sich nach der Freiheit sehnten und die sich in der Welt frei bewegen wollten. Die jahrzehntelang geteilten Familien konnten wieder zusammenkommen.

Wir können dies als Folge einer natürlichen sozialen und politischen Entwicklung sehen, in der das kommunistische Regime in der Sowjetunion zusammenbrach. Wir können aber auch sagen, dass die Gabe von oben gekommen ist.

Mit biblischen Worten gesagt, hat der Herr Seine Propheten und Boten gesandt, und ihr Wort der Wahrheit und Liebe hat trotz äußerer Niederlagen seine Stärke gehabt. Der Tag des HERRN kam.

Der jahrzehntelange Weg zu neuen Anfängen und neuen Hoffnungen verlief nicht ohne Opfer. Viele Menschen Arden hingerichtet oder landeten im Gefängnis. Andere wurden sozial diskriminiert. Es war ein Weg voller Leid und Selbstverleugnung. Ein Weg voller Frustration und Verrat. Aber auch der Weg, auf dem feste freundschaftliche Beziehungen geknüpft wurden.

Hoffnung und Euphorie nach dem Zweiten Weltkrieg wurden durch den Eisernen Vorhang ersetzt. Der mit elektrischem Strom beladener Stacheldrahtzaun ähnelte er Nazi-Konzentrationslagern und kommunistischen Gulags. Alle Isolationsbemühungen wurden durch den Bau der Berliner Mauer im August 1961 gekrönt.

Ich war sieben Jahre alt während der sowjetischen Besetzung der Tschechoslowakei im August 1968. Trotzdem konnte ich sehen, was passierte. Und welche Konsequenzen es hatte. Dankbar erinnere ich an dieser Stelle an Menschen, die sich nicht angepasst haben und für ein würdigeres Leben für uns alle gekämpft haben. Für uns in der Tschechoslowakei und darüber hinaus. Es waren Menschen, die an Gott glauben, und Menschen, die nicht glauben.

Ich selbst habe einigen persönlich begegnet und bin dafür dankbar, z. B. den evangelischen Pfarrer Jaroslav Pfann in Sněžné in Žďárské vrchy an der Grenze zwischen Mähren und Böhmen. Ich besuchte regelmäßig seine Jugendtreffen. Es gab mehrere evangelische Pfarrer in der Nähe unserer Wohnung, die die Charta 77 unterzeichneten und aus ihrem tiefen Glauben an ihr Engagement hervorgingen. Die Charta wurde auch von einem Mitglied der örtlichen evangelischen Gemeinde Mšeno, Jan Kozlík, unterzeichnet.

Glaube und Wahrheit waren Werte, die von Vertretern kommunistischer Regime gefürchtet waren. Es stellte sich nämlich heraus, dass es eine mächtige Waffe in den Händen scheinbar wehrloser Menschen war - Jan Palach, der sich im Januar 1969 in Prag verbrannte, um gegen die fortschreitende Normalisierung zu protestieren, Papst Johannes Paul II., Vaclav Havel, eine Reihe evangelischer Pastoren in der ehemaligen DDR, polnische Dissidenten und andere.

Die Isolation zwischen Ost und West war nicht absolut. Dank Medien, die hinter den Eisernen Vorhang ausstrahlten, aber auch dank der verschiedenen persönlichen Begegnungen von Menschen von beiden Seiten. Ich erinnere mich dankbar an die Treffen von Jugendlichen aus verschiedenen europäischen Ländern, die in den 1980er Jahren von der Lutherischen Evangelischen Kirche in Rostock organisiert wurden. Wir haben mit meiner Frau daran teilgenommen. Einer der Organisatoren war der Pastor und spätere Bundespräsident Jochen Gauck. Meine Frau

und ich waren Mitte Oktober 1989 in Rostock, um Freunde zu besuchen. Eine friedliche Revolution, die sich unter anderem aus friedlichen Andachten in Leipzig ergab, war seit dem 9. Oktober in vollem Gange. In diesem Zusammenhang muss ich an zwei Pfarrer aus der Nikolaikirche in Leipzig erinnern - Christian Führer und den anderen Superintendenten Fridrich Magirus. Die Berliner Mauer fiel am 9. November. In einer Woche - am Freitag, dem 17. November, ging es in Prag und nach und nach in der ganzen Tschechoslowakei los.

Nicht überall ging der Kampf um die Reform des kommunistischen Regimes vor dreißig Jahren friedlich. Im Juni 1989 starben auf dem Platz des Himmlischen Friedens in Peking mehrere tausend Menschen. Ich glaube, dass kein Opfer des Kampfes im 20. Jh. umsonst war. Ich werde dazu durch die Worte von Kapitel 27 des Matthäusevangeliums nach dem Martyrium Jesu geführt: "Und siehe, der Tempelvorhang wurde von oben nach unten aufgerissen, die Erde bebte, die Felsen brachen, die Gräber öffneten sich und viele der Leichen der Verstorbenen wurden auferweckt; Sie kamen aus den Gräbern und betraten nach seiner Auferstehung die heilige Stadt und erschienen vielen." "Amen"

Michal Šimek

Příměstský tábor ve Mšeně

Na organizaci příměstského tábora ve Mšeně se letos v srpnu spolu s o.p.s. Kanina podílel také evangelický sbor ve Mšeně. Tábor se uskutečnil od pondělí 16. do pátku 20. srpna. Konal se v prostorách mšenského evangelického sboru a ZUŠ Mšeno, pokud vedoucí nevyrazili s dětmi na výlety. Atmosféru přibližuje text Lucie Vojtěchovské a hlavního organizátora Michala V. Hanzelína.

Příměstský tábor se nakonec povedl

Letošní třetí ročník příměstského tábora se uskutečnil trošku navzdory. Úplně nepřálo počasí, různé úřady, slíbení pomocníci, předjednané zázemí atp. Proto jsme ještě víc rádi, že můžeme všem čtenářům napsat, že se tábor povedl, program i jídlo bylo bohaté a děti i jejich rodiče spokojeni.

Na koupaliště to tento rok úplně nebylo, ale zato byly děti v leteckém muzeu v Mladé Boleslavi a v Mělníce se prošli po zajímavostech města s učeným kocourem. Potom byly v Boleslavi v Templu na pořadu o středověku, kde psali brkem, zkoušeli zbroj, razily mince a nakonec se staly skutečnými archeology. V Mělníce byly na věži a v podzemí a hned druhý den zvládly celodenní výlet po stopách a záhadách místních zaniklých tratí a hřbitovů. A když byly ve Mšeně, hrály hry běžné i naučné a hraní se střídalo s povídáním, malováním a promítáním vztahujícím se k osobnosti Jiřího Stránského, který se stal naším letošním tématem i pomyslným patronem.

Aby byl popis autentičtější, přinášíme i malý rozhovor s jednou z maminek dětí tábora. „Chtěla bych poděkovat za takto vedený příměstský tábor. Dcera prožila krásný prázdninový týden. Byla nadšená z bezva party dětí, výletů a her. Mám možnost srovnávat a na tomto příměstáku byla již podruhé a pokud se bude konat dál, určitě ho zase navštíví.“

Na závěr zcela optimisticky. Díky letošní zkušenosti a příslibů našich partnerů, pevně věříme v konání tábora i příští rok. Tím nejlepším vysvědčením a zprávou je, že se letošní účastníci chtějí účastnit znovu.

Lucie Vojtěchovská a Michal V. Hanzelín (Mšensko č. 9/2019)

Probouzí se občanská společnost a novináři po 30 letech zkoumají vznik Prognostického ústavu

Mšeno – Nespokojenost se současnou politickou situací, konkrétně s prezidentem Milošem Zemanem a předsedou vlády Andrejem Babišem, vyjádřili při reflexi v závěru vzpomínkového večera k 30. výročí listopadu 1989 jeho hosté - bývalý disident Jan Ruml a mšenský občan Vladimír Hulín. Nevyznělo to ovšem tak, že nemá smysl nic dělat a zůstat pasivní. „*Je podstatné, že se probouzí občanská společnost a to je důležité,*“ podotknul Jan Ruml, který byl jedním z výrazných aktivistů sametového převratu v Československu. Vladimír Hulín, který byl v době minulého režimu aktivní ve skautském hnutí vyjádřil naději, že lidé dostanou rozum a budou volit jiné lidi. Reflexe současnosti vyplynula ze současného pohledu na události z průběhu roku 1989.

Mšensští divadelníci Dana Sobotková, Václav Novák a Jiří Fanta v několika vstupech přečetli úryvky z prohlášení Charty a k tomu jako protipól texty Rudého práva či části projevů představitelů KSČ. Vždy následovala píseň Karla Kryla, v jednom případě zpívala Hana Zagorová či zazněla skladba od Led Zeppelin - oblíbené skupiny Václava Havla. Písňě pouštěl z dobového gramofonu Radek Sobotka.

Díky četbě úryvků a hudbě byli účastníci vtaženi do atmosféry událostí před třiceti lety, které svými vzpomínkami zpřítomnili oba hosté. Demonstrace v Palachově týdnu na Václavském náměstí, petice Několik vět a projev Miloše Jakeše na Červeném Hrádku, inzerát s blahopřáním Ferdinandu Vaňkovi alias Václavu Havlovi v Rudém právu a prohlášení OF doplněné o část projevu Miroslava Štěpána v ČKD. Jan Ruml popsál, jak se mu s kolegy z Originálního videojournalu podařilo pomocí falešné kamery obelstít StB a natočit kompletní průběh demonstrací Palachova týdne. Vladimír Hulín připomněl, že v září 1989 se ve středisku Sever ve Mšeně konalo celostátní týdenní tajné školení ilegálních skautských vedoucích z celé republiky, kterého se zúčastnil i Jaroslav Foglar.

Moderátor Michal Šimek přečetl několik poznámek o sametovém převratu ve Mšeně na večeru nepřítomného učitele Bohumila Fuxy-začalo to poslechem Svobodné Evropy 17.11. a přes založení OF ve škole i ve městě skončilo kooptací vybraných členů OF do zastupitelstva

a odstoupením tajemnice MěNV. Vladimír Hulín se podělil o své dojmy z cesty do Mšena v listopadu 89 se dvěma studenty a hercem – oběd v restauraci U Lva před ztichlými hosty, vykoupení v Praze nedostatkových svíček v místní drogerii a návštěva školy.

Nejzásadnější otázkou položenou v diskusi bylo, zda se někdy Jan Ruml coby ministr vnitra zabýval pozadím vzniku a činnosti Prognostického ústavu před listopadem 89, z kterého do OF přišli Václav Klaus a Miloš Zeman. „*Nikdy jsem se tím nezabýval. Nyní po třiceti letech to začali zkoumat novináři,*“ odpověděl.

Michal Šimek – psáno pro měsíčník Mšensko č. 9/2019

Evangelický sbor ve Mšeně má nový bankovní účet

Nový účet u Fio banky má evangelický sbor ve Mšeně. Tato změna nebyla samoučelná a ekonomicky se sboru vyplatí. Sbor totiž za vedení účtu i Fio banky nezaplatí ani korunu. U ČSOB, kde zástupci sboru účet zrušili s definitivní platností od 4. října, činil poplatek za vedení účtu průměrně 120,- Kč měsíčně. Ušetří tedy každý rok minimálně okolo 1500,- Kč. Navíc lze cokoli kolem účtu vyřídít v kterékoliv pobočce Fio banky v České republice. U ČSOB to bylo možné pouze v pobočce na Mělníku.

Prosíme příznivce i členy sboru, aby své příspěvky posílali na nové číslo účtu u Fio banky:

230 163 7493 / 2010

Děkujeme všem za dosavadní podporu a prosíme – pokud můžete, podporujte nás i nadále.

Michal Šimek

Krátce

Křest Antonína Jiřího Floriána Říhy se konal v neděli 30. června na farní zahradě mšenského evangelického sboru.

xxx

Zájemci o seznámení s biblí se scházejí pravidelně dvakrát měsíčně v pátek odpoledne na evangelické faře ve Mšeně. Společně s farářem Michalem Šimkem diskutují nad biblickým textem a vybranými kapitolami z církevních dějin

xxx

Setkání nad biblí se konala od dubna do června třikrát vždy v pátek večer na evangelické faře ve Mšeně. Jan Kozlík pro zájemce vykládal a interpretoval jednotlivé články Apoštolského vyznání víry.

xxx

Výstava o Přemyslu Pittrovi nazvaná „Příběhy bezvýhradné lidskosti se konala od pátku 7. června do středy 21. srpna 2019 v přízemí radnice ve Mšeně. Podle odhadu ji zhlédlo 2995 návštěvníků. Výstavu zorganizoval mšenský evangelický sbor ve spolupráci s Národním muzeem Jana Amose Komenského a městským úřadem ve Mšeně.

xxx

Během školních prázdnin kázali v evangelickém sboru při bohoslužbách kazatelka církve Československé husitské Eva Vymětalová, kurátor mšenského evangelického sboru Luboš Skopec a místokurátor evangelického sboru v Mladé Boleslavi Ladislav Ruml.

xxx

Při volebním shromáždění konaném v neděli 23. června 2019 byl farářem mšenského evangelického sboru zvolen na období od 1. 9. 2019 do 31.8. 2024 dosavadní farář sboru Michal Šimek. Bohoslužby vedla seniorátní vikářka Miloslava Hofmanová.

xxx

Během září se začalo na evangelické faře scházet každý týden v úterý a v pátek na biblickém kroužku 11 dětí ve dvou skupinách. Od října se bude konat jednou měsíčně také biblický kroužek ve mšenské mateřské škole. Rodiče přihlásili 9 dětí.

xxx

Michal Šimek

Salár a dary

Své **hospodaření Českobratrská církev evangelická** zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká **sbírek**, nebo **darů**, mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané **salár**, které by jako hlavní zdroj příjmů měly zabezpečit vlastní církevní činnost.

Příspěvek na salár za rok 2019 či dary sboru můžete uhradit osobně v kostele, převodem nebo přiloženou složenkou na sborový účet u Fio banky č. **230 163 7493 / 2010** Děkujeme !

Pozor – původní účet u ČSOB byl zrušen!!!.

Prosím, posílejte své příspěvky pouze na výše uvedený nový účet založený u Fio banky.

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na **www.msencce.wbs.cz** . Najdete tam navíc články:

- Bohoslužby ve skalách – „Překonávat zdi“ - kázání M. Führera česky i německy,
- Bohoslužby ve skalách – „Pád železné opony a zboření berlínské zdi před 30 lety – dar z nebes, putování k nové naději“ - kompletní text příspěvku M. Šimka,
- Bohoslužby ve skalách – řeč M. Šimka německy.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msencce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.